

„Stajero“ izhaja vsaki petek datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstro-Ogrsko: za celo leto 3 kroge, za pol in četr leta razmerno; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računajo naročnina z ozirom na visokost poštne. Naročnino je plačati naprej. Posamezne številke se prodajajo po 6 vin.

Uredništvo in upravnstvo se nahajata v Ptuj, gledališko poslopje štev. 3.



Stajerc

Kmečki stan, srečen stan!

Dopisi dobrodosli in se sprejemajo zastonj, ali rokopise se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak torej zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inseratov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Štev. 19.

V Ptuj v nedeljo dne 10. maja 1908.

IX. letnik.

Rešeni smo!

„Hosianah, hosianah, — raduj se, narod slovenski, kajti konec tvoje revščine, tvojega gospodarskega propadanja je prišel, — rešeni smo! Od zdaj naprej ne dobimo več sivih las od skrbi, ne bomo se več izseljevali v Ameriko in Prusko, biriči ne bodo več naša posestva dražbenim potom prodajali, — rešeni smo!“ — S temi besedami je prišel moj prijatelj v pisarno. Pogledal sem ga začudeno, kajti mislil sem, da se je revežu zmešalo. Ali gledal je čisto brihtno in zato ga končno vprašam: „Kdo in na kak način nas je rešil?“ — Prijatelj je vzel molče častnik iz roke in mi ga pomolil pod nos. Tam sem bral:

Dunaj. V današnji seji državne zbornice je stavil poslanec dr. Miroslov Ploj s tovariši predlog gledé vpeljave slovenskih pečatov in napisov pri poštah uradih na spodnjem Štajerskem.“

Čital sem to velevažno vest in razumel prijatelja. Smejal bi se rad, ali — jeza, vroča jeza mi je divjala po žilah. Kajti več kot javni škandal je, kako brezvestno se norčujemo prvaški pčglavarji in poslanci iz svojih volilcev . . .

Nove slovenske pečate in napise torej! Tega potrebujemo bolj kot — kruha. Kaj vse drugo, kaj vso gospodarstvo, to je vse figa, — pečate dajte, da zamašimo lačni deci s pečati usta.

Pečate in napise! V javnosti treba dokazati, da je naša država prava norišnica, ki ima v vsaki vasi drug uradni jezik. Dokazati treba, da nimata Nemec in nemški jezik na Spodnjem Štajerskem nikakoršne pravice, — dokazati zato, da se grejejo politični rogovileži v solncu svoje domišljije . . .

Pečate in napise! In to v jeziku, katerega slovensko ljudstvo samo ne razume, — v jeziku, kateri po lastni izjavi prvaštva ni sposoben za visoke šole . . . Proč z nemščino, proč z nemškimi šolami, zavodi, proč z vsem, kar je nemškega! Tako kričijo ti ljudje. Tako vpije tisti

Ploj, ki je bil v svoji mladosti sam Nemec, ki še slovensko govori ne zna, brez da bi delal slovniških napak, ki je vzel Nemko za ženo in je postal hofrat le s pomočjo Nemcev.

Proč z Nemci! Dobro, dobro, ti čudoviti „Miroslov“ Ploj, bivši Friedrich Ploi, — ali kaj bi bilo potem, kaj bi se zgodilo, ko bi Nemcev na Kranjskem, spodnjem Štajerskem in Koroškem ne bilo? Moč dežele ne tičiv hripavi kričavosti svojih voditeljev, temveč v gospodarstvu. In kako stojijo gospodarske razmere? Številke naj govorijo!

Dne 31. decembra 1900 se je šlo na Kranjskem 28177 Nemcev in 504331 Slovencev. Zemlje pa je na Kranjskem 995.524 hektarjev. Zemljiškega davka se je plačalo isto leto 996.096 kron. In tisto malenkostno število Nemcev je posedovalo 25 1/2% zemlje in plačalo skoraj 26%, zemljiškega davka. Torej: 5 1/2% Nemcev je veljalo v gospodarstvu Kranjske 26%, 94 1/2% Slovencev pa 74%. Razmeroma so torej kranjski Nemci 20% več plačevali in gospodarstvu koristili nego Slovenci! Teh števil ne razveljavljajo kričanje enega Ploja po prvaških pečatih! Po razmerju svojega števila bi morali kranjski Slovenci za 249 000 kron davka več plačevati. Ta denar, ki doseže v 3 letih skoraj en milijon kron, so dolejš kranjski Nemci za kranjske Slovence plačevali. In na spodnjem Štajerskem ter Koroškem stoji stvar istotako. Po številu prebivalstva so plačevali štajerski Nemci za štajerske Slovence v enem letu 361 867 kron davka, koroški Nemci pa za koroške Slovence 110.126 kron. Mi gotovo ne sovražimo slovensko ljudstvo, slovenskega kmeta in delavca, ki od vsega prvaškega hujškanja ničesar ne vejo in ničesar vedeti nečejo. Objavili smo te številke edino zato, da dokazujemo, kako potrebno je gospodarsko sporazumljenje z Nemci, potrebno za slovensko ljudstvo samo. Kajti brez Nemcev bi morali kranjski, koroški in štajerski Slovenci le v enem letu čez 720 000 kron davka

več plačevati, kar pomeni v 10 letih okroglo svoto 7 milijonov kron.

Prvaki pa kričijo: Proč z Nemci! Proč z vsem, kar je nemškega! Ali ni to navadno farbanje ljudstva? Ali ne silijo ti ljudje naravnost z glavo skozi zid?

Smešno pri celi stvari je edino to, da zahteva ravno hofrat Ploj nemške pečate in napise. Mož se šopiri, kakor da bi stalo za njim vso ljudstvo. Resnica je pa ta, da Ploj sploh niti več poslanec ne bi bil, ko bi ga politikujoče farštvo z najgršo silo in z najjezu-vitičnimi lažmi ne vaililo ljudstvu! Ploj je general brez vojakov in zato so njegove zahteve le — smešne!

Nam je pač vse eno, ako se po volji in želji prvaških poslancev vrže par tisočakov skozi okno, samo zato, da stoji na pečatu in na hiši in makari še na stranišču slovenski napis. Ali pribiti treba brezvestnost tega počenjanja! Obljubovali so ljudstvu vse mogoče, a končno mu prinesejo slovenske — pečate! In za to delo dobivajo 20 kron na dan . . .

Politični pregled.

Minister Franc Peschka †.

Nemški minister-rojak Franc Peschka je pretekli petek ob 1. uri po noči hipoma umrl. Zadela ga je kap. Vse, kar ima srce za napredek in kmetstvo stvar, čuti neizmerno izgubo te smrti. Kajti Peschka je bil pravi vzor astringijskega kmeta, — vso njegovo čustvo, mišljenje in hrepenenje je bilo vkoreninjeno v domači zeleni grudi. Navadni kmet je bil Franc Peschka, a ta naslov je več vreden nego „ekscelencia“ in „minister“; — navadni kmet, ki je na svojem posestvu vzorno gospodaril, ki je postal dobrotnik svoje občine in celega svojega okraja, ki je bil odpisan od kmetov v deželni in državni

Šala.

Azijski vladar Timur je sedel v kopelji. Prijem je bil modrijan.

Timu ga vpraša: „Povej mi, kako visoko me čeniš?“

„Na sedemdeset cenikov“, odgovori modrijan.

„Kaj? Saj velja toliko že kopalnični predpasnik, ki ga imam na sebi“, se začudi Timur.

„Čnil sem te s predpasnikom vred“, de na to modrijan mirno, „drugače bi me ne bil niti groša vreden.“

Vstopivši v svojo sobo, opazi knez služabnika, dremajočega v naalonjaču. Sluga se zbudi pa skoči prestrašen na noge. Knez pa zaključuje: „Menda miališ že, da si knez. Neumen si dorolj za to.“

Komornik Krivokrižnik, je bil nevarno bolan. Dvorni zdravnik ga preišče pa nepreroma maje glavo. Končno mu pravi:

„Hm, hm. Vaša bolezen je zelo huda. An potolažite se. Naš premilostivi knez je umrl za isto boleznijo.“

Isomitelja igre „šah“ so vprašali, kaj je pač bog delal, preden je vstvaril svet. Odgovoril je: „Sam s seboj je igral šah.“

Kako je ozdravil Tone Skržad „zacoprano“ krave.

(Primorski Gospodar.)

Bilo je v jeseni. Lepo vreme me je izvabilo na potovanje v naše gore. Najljubše mi je, če se snidem tu pa tam s kakim kmetom, se z njim prav po domače pogovorim, pogledam, če treba tudi h njegovi hiši, mu dam tu pa tam kak dober svet in pridobim s tem novega prijatelja. Na svojih potovanjih se ne vozim, če ni ravno sila, marveč rabim ona dva uda, katera mi je Bog vstvaril, da prenašam z njima težo svojega telesa po svetu. Na takem potovanju mnogo več vidim, pa tudi več slišim. Bil sem že precej truden, ko sem se bližal „Završju“ in zato sem stopal počasi, skoraj bi rekel leno. Ravno na križpoti pod vasjo zaslišim za seboj možki glas.

„Bog živi, Bog živi! Tu pa tul Kam pa kam?“

Ozem se in za menoj je lomastil stari znanec Tone Skržad iz Kačjega dola.

„Malo pogledat grem sem gori, kaj pravijo v Završju. Že dolgo nisem bil tu.“

„Grega pa skupaj. Tudi mene vodi pot v Završje.“

Kobalka je posla po me ter me prosila, da bi ji prišel živino zdraviti. Sicer se jaz v živinodravstvo ne razumim mnogo ali pa nič, ljudje pa pravijo, da znam več kot vsak živinski dohtar. Se več zaupajo v me, nego v kakega kuršmida. Sicer bi pa niti ne šel v Zagorje, ako bi me ne prosila ravno Kobalka. Saj jo poznate! Njena kmetija je največja tu gor. Dobra žena je, samo nekoliko preveč babjevrna, kakor so sploh vsi Zagorci. Boste videli, da so ji prav gotovo kake coprnice začarale živino.

„Žali Bog, da so naši ljudje še vedno takšni. Kakemu ciganu, ki jih opehari, če le more, bodo vse verjeli, poštemu človeku pa, ki jim hoče dobro, temu pa ne. V teh krajih pač ni čuda, če živina oboli, ko imajo tako zanemarjene hleve. V hlevih, kjer ni svetlobe, ne zraka, pač pa vse polno blata in nesnage, mora živina oboleti.“

zbor in ki ga je končno sivolasi cesar poklical v ministerstvo kot svetovalec krone. Kmet je bil, — in vse njegovo delo je veljalo kmetški stvari! Spominjamo se še krasnih in krepkih njegovih besed, ki jih je izustil na kmetškem zboru v Gradcu, ko še ni bil minister. Tisočeri zbranih kmetov so takrat čutili z nami: tu govori mož, ki pozna pomen očetovske grude, ki izgovori s sveto vero svoje geslo: „Für Halm und Ar auf immer dar!“... Zdaj je mrtev! Temu velikemu kmetu ni prijala politika, kateri se je udal edino zato, da pomaga svojim sobratom. Žalostno je bilo, da je šele pred dnevi čital pismo, v katerem mu črta njegova žena nevarni njegov položaj. In zadni dan pred smrtjo je dejal Peschka nekemu češkemu rogo-viležu: „Jaz sem že v ega sit; videli bode-te, da me zadene še kap“. In res! Prišel je ob 1. uri domu, ob 2. uri pa je bil že mrtev. Peschka — mrtev! Kakor plamena se je razširila ta vest. Krvave solze so jokali njegovi soobčani, kmetški močje in žene, ko je prišel vlak iz Dunaja in pripeljal mrlca... Ali tožiti in jokati ne pomaga! Peschka si je z delom ustvaril večni spomin! Peschka pa nam je tudi dokaz, da je kmet zmožen, napredovati in po-stati voditelj in svetovalec krone. Cela država tožnje ob njegovi gomili, — in vse pravi: kmet Franc Peschka je prominul... Naj mu bode lahka zelena gruda, za katero se je vse dni boril!

Novi nemški minister-rojak. Po tako hipni smrti ministra Peschke so se razne stranke zavzemale, pridobiti ministerski portefejl za enega svojih članov. Koučno so se nemške stranke zedinile za osebo Pradeja. Henrik Prade je bil že pred pokojnim Peschkom minister. Le redkoma se zgodi, da postane bivši minister zopet član vlade. S Pradejem dobi napredna stvar možno oslombo v kronskem svetu.

Madžaronska poštenost. Te dni se je vršila v Budimpešti sodnijska razprava, ki osvetljuje umazane kote madžaronske politike. Poslanec Lengyel je svoj čas pravosodnemu ministru Polonyiju očital, da se je pustil podkupiti in da je sploh človek, ki igra politične vloge le v svrhu svojega dobička. Polony je moral takrat odstopiti, čeprav ga je čedne bratec Košut zelo nerad pustil. Javnost je prisilila Polonyja, da toži. Pri razpravi pa je Lengyel svoje trditve dokazal. Dokazano je s tem, da je na Ogrskem minister mogel, ki je navadni lopov. Čedni so ti potomci veleizdajalcev, Hunov in ciganov.

Zagreb in sploh cela Hrvatska je valed betijarske politike Košutovih veleizdajalcev po-doben coperniškem kotlju ali vulkanu. Vsak hip se čuje novice, ki označujejo resni tamošnji položaj. Skoraj bi bilo pričakovati krvave ustaje! Kakor znano, so vsillli Madžaroni Hrvatom ne-kega Raucha za bana. Ta mož pa misli, da bode z „železno roko“ sleherno stermljenje Hrvatov zadušil. No, tudi na Hrvatskem pišejo že leto 1908 in kakor krvavi Khuen-Hedervary tudi ta Rauch ne bode mogel kazalec časa na-zaj pomakniti. Sicer so hrvaški poslanci banu Rauchu naravnost v obraz povedali, da je na-vadni „lažnik“ in „obrekovelec“. Istotako je

n. p. dr. Potočnjak svoj čas banu Hedervaryju v obraz povedal, da je navadni slepar in lump. Ali obadva sta se otresla očitanja kakor moker psiček. Ban Rauch pa se masčnje zdaj s tem, da zatira s silo vse, kar ne trobi v njegov rog. V prvi vrsti je pričel penzionirati profesorje z grebške visoke šole, ki so proti njemu. Tega se pa študenti niso pustili dopasti. Izstopili so iz šole in šli v Gradec in Prago. Tako imamo zdaj hrvaško univerzo brez študentov in s pen-zijoniranimi profesorji! Radovedni smo, kaj se še zgodi. Meuda bi ta Rauch rad kri videl in zato hujša! Žalostna in pustolovska je taka politika!

50 vinarske komade bode vlada baje vpe-ljala. Za zdaj ostanejo srebrni goldnarji, še v prometu. Kadar pa se jih bode odtegnilo, nadomestilo se jih bode z 3 kronskimi komadi.

General Türr je v Budimpešti umrl. Bil je pravi Madžar. Leta 1848 je dezertiral iz av-strijske armade in postal eden poveljnikov itali-janskih ustašev, katere je naš Radecky tako te-meljito pretepel. Leta 1864 so ga vjeli in je bil na smrt obsojen a pomiloščen. Vse svoje živ-ljenje je delal proti Avstriji in umre z njim eden najhujših protivnikov naše države. Mož je bil sicer idealni junak, katerega osebo treba čislati. Čeprav je bila nam nasprotna!

Ruska carica znorela? Lsti poročajo, da je valed večnih nevarnosti, ki grozijo carju in nje-govi družini, carica na duho obolela. Carjevi krvniki seveda ne pustijo nobene vesti v javnost.

V Indiji se vršijo krvavi dogodki. Afganski narod je naskočil angleške kolonije in pričel mo-riti ter požigati. Obenem se je odkrilo anarhi-stično zaroto Bengalov, ki je hotela vseviše angleške dostojanstvenike pomoriti.

Dopisi.

Boj za Stoperce.

Gospod Nace Vrabčič posnema razne črne gospode, ki hočejo z lažnimi „popravki“ uma-zano svojo vest oprati. G. Vrabčič nam je na-mreč ta-le popravke poslal: — Bl. g. urednik „Štajerca“ v Ptuj V amisu § 19 tiskov. za-kona zahtevam da sprejmete na dopis v Vašem listu z dne 19 aprila 1908 št. 16 pod zaglav-jem „Bog za Stoperce“ dobesedno naslednji po-pravek, ter istega priobčite na istem mestu in z istimi črkami v prihodnji številki Vaš-ga lista. Ni rez da je bila taka suša v blagajni, ko sem jaz gospodaril kod načelnik kraj. šolskega sveta, kakor bi bilo nastopilo sedem lakotnih let kljub temu da se je vsako leto pobiralo za šolske po-trebe posebej, za popravilo stare šole posebej in za razširjenje nove šole posebej. Res pa je da ni bila taka suša v blagajni kakor bi na-stopila sedem lakotnih let in da se je denar porabjal vedno le za iste namene katere je do-ločil krajni šolski svet. Ni res da bi bil novi načelnik kraj. šol. sveta sprejel od Vrabčiča celih šest recí šest kron gotovega denarja. Res pa je da je prejel noví načelnik kraj. šol. sveta od Vrabčiča znesek 16 K 41 h v gotovini in da je

imel terjati od vsolanih občin zaostanka pre-jnih let v znesku 338 K 55 h in za isto le-še znesek 694 K 82 h torej skupaj 1078 K 37 h. Stoperce, dne 26 aprila 1908.

Ignac Vrabčič
prejšnji načel. kraj. šol. sveta

O p o m b o k temu duhovitemu „poprav-ku“ Naceta moramo pa le napraviti. V prvi vrsti nasvetovali g. Vrabčič, naj se kot „veliki slo-venec“ tudi slovenščine priuči, da ne bode ni-liko napak delal. Drugič mu pa povemo: „e-pravki“, katerih ste se naučili gotovo pri Kečetu, si ne pridobite niti trohice izgubljenega zaupanja stoperskih občanov nazaj. Mi bi Vrabčiču popravek lahko v koš vrgli, ker ni postavljen spisani. Ali objavili smo ga nalašč, da bode imeli naši zaupaniki priložnost, odgovarjati na ni-vimi zavijanjih stoperske klerikalne gospode. Dotlej vzdržujemo svoje trditve in prihodnjosti se pomenimo z Vami, — pa tako, da Vam go-tovo ne bode prijetno!

Iz Črešnice pri Vojniku. Naše Črešničane jako vesel, ter zavednim in pogubnim Dramačnom iz srca častitajo na njih zmagi pri čin-ski volitvi zoper klerikalce, zlasti proti ni-mirnemu vodji in časti željnemu in vsega dajočemu župniku Franc Ogrizeku, kojemu napredni močje ponovljeno povedali, da pri čin-ski volitvi njegove modrosti (?) ravno za-nikakor ne potrebujejo, ker hočejo ljubi in in svobodo uživati; kot davkeplačevalci in pa vicoljubni zamorejo v občini tudi sami ura-vnati in v potrebah sklepati. Ogrizek pa naj da je za cerkveno službo od milostivega kne-škofa nameščen, in tiste se naj drži, kak-čevljar svojega kopita. Tisti pa, ki žaliboga posvetnih rečeh še vedno Ogrizeka za svoje svetovalca, zaščitnika in rešitelja imajo, so pomilovanja vredni, ker so v kulturi še mnogo sto let nazaj, ki še vedno vernejo, ka-v tistih temnih žalostnih časih, da jih zamo-duhovnik vsake nesreče obvarovati ali pa o-srečiti, in zato se mora vsakemu duhovniku brezpogojno vse po volji ustreči, naj ta zahte-karkoli si hoče. — Mirosljubnega, zvedenega pametnega župnika se ja zamore v obč. od-izvoliti, kar se tudi po nekod zgodi, pa Ogr-zeka v pravem pomenu besede? — Temu in tembolj ko so Črešničani z novim gospod-jupnikom zadovoljni, tembolj se srečne in šene čutijo, dočim se o Ogrizeku pripovedu-da se že kesa, ker je prišel iz dežja pod ka-a to pa samo zato, ker se po njegovi posve-volji ničesar ne izpolni. Črešnice in Dramlje v tem oziru kakor noč in dan razločujejo. Ka-čudovito potrpežljivi, ubogljivi in lahkoverni bili Črešničani v primeri z večin se napre-jočimi Dramelčani, se v kratkih potezah sta le navede in dokaže: 1. Komaj je Ogrizek župnik prišel v Črešnice, že je začel farma-dolžiti, da so mu vina iz kleti ter meso iz je-mali, kar je tudi na pržnici in v časnih razglaševal, ter ljudi k sodnji tiral. Stori-la je to njegova žlahta, a zaslepljenec tega verjel, dokler mu niso pri sodnji dokazali Cerkveno-farovski les in zemljo je po svoji v prodajal, dokler se mu ni pri lezu od više sta-

stopiva s Tonetom na dvorišče. Prav veselo je naju sprejela in najprej je naju peljala v hlev.

»Hentano bodi, jaz ne znam kaj je naši živini. Prav zacoprana mora biti. Odkar so bili cigani pri nas, neče več jesti in mleka ne dajo krave niti četrtino. Če ne bo pomoči, bo morala živina prav poginiti«, tarnala je gospodinja.

Stopili smo v hlev. Tema je bila tu kot v rogu in nič se ni videlo. Onih par oken, ki so jih napravili zi-darji v steni, so bila zakidana z gnojem in niso puščala najmanjše svetlobe skozi se. Edina svetloba je prihajala skozi odprta vrata. Ko so se oči nekoliko privadile temi, zapazilo se je lahko, kakšno blato se nahaja v hlevu. Majoka druga pa ni to nič motilo, marveč prevohal in prešlatel je vse luknje v hlevu in vso živino. Slednjič se je vrnil blizu vrat in dal je svoje strokovnjaško mnenje tako-le:

»Draga Kobalka! Skoraj bo resnica, kar ste vi prej povedali. Živina je zacoprana in zato je bolna. Po-ginila bo prav gotovo. Rešitev pa je mogoča, ako se hočete ravnati natančno po navodilih, ki vam jih dam. Coprnco moramo izgnati, drugače ne bo nič. Poslušajte torej kako. Pred vsem morate napraviti v hlevu svet-lobo. Coprnca čepi najrajši v temi. Gnoj morate od teh oken odstraniti in mesto gnoja denite šipe — ravno take, kakoršne imate v sobi in sicer dvojne šipe. Zno-traj eno, zunaj pa druga. Steklena okna morate potem večkrat oprati. Jasli je treba dobro pomesti in nato z vrelo vodo dobro oprati. Coprnca se skriva najrajši v

umazanih jasliah. Ravno tako morate pomesti to pal-čevino po stropu in po stenah. Niti znamenja palčevine ne sme biti v hlevu, če hočete pregnati coprnco. Če si dene coprnca le malo palčevine na oči, pa je nikdo ne vidi in ona dela v hlevu kar hoče, izmolze kravam mleko ali jim izpije kri itd. Zato bo najboljšje, da po-belite strop in stene z vapnom. Posebno pa glejte, da ne bo v hlevu blata in gnojnice. Zato je treba gnoj vsak dan izkldati in pod živino na novo postiljati. Staro blato morate v hlevu dobro ostrgati ter spraviti na gnojišče. Saj veste, da ima coprnca samo toliko časa moč, dokler zamore dihati amonijak, ki se razvija iz gnoja. Pazite toraj, da bodo stuhe suhe in potem tudi zračite hlev, da se ne bo potem več razvijal neprijetno dišeči amonijak v hlevu in coprnca izgubi kmalu moč nad vašo živino. Da bo lažje dohajal v hlev zrak, napravite tu spodaj v vrata luknjo, da gre lahko mačka skozi njo, a tam pod stropom na nasprotni strani napravite ravno tako luknjo skozi zid. Ko pride coprnca ob vso moč uide skozi to luknjo iz hleva.

Še nekaj bi kmalu pozabil Vidite tudi na živini se nahaja dosti blata. Tudi iz tega se lahko napravi amo-nijak, ki bi dajal coprnici moč. Zato morate to blato z živine s pomočjo vode sprati. Če boste po-gostoma rabili v hlevu česalo in ščet, vlovite tudi lahko coprnco za lasi. Tega orodja se boji ta spakota kot hudič križa. Zato vam priporočam, da živino večkrat čestete. Tu so zanesljiva znamenja, da se nahaja v

hlevu coprnca. Če jo hočete iztirati in ohraniti ži-zdravo, ravnajte se po mojih besedah.

Nato je Tone še enkrat pretaknil vse kote v h-ter izgovarjal neke nerazumljive besede, ki jih je Bo-gje slisal.

Gospodinja je bila vsa preplašena, zato je o-bila, da se bo natančno ravnala po navodilih. Ko je šli iz hleva, vprašala je mene: »Kaj mislite pa vi?»

»Ravno tisto, kar Skržade«, sem ji odgovoril.

Kobalka je naju povabila na to v sobo ter dobro postregla. Še tisti dan je poslala po bližnjega zarja, da je napravil okvirje za hlevska okna. Niso s Tonetom odšla iz gostoljubne hiše in že sva vi-kako je hlapec strgal hlevsko blato in deklar pom-rop in hlevske stene ter ribala jasli. Tonetu sem še-pnil: »Vi ste izvrsten živinodržavnik!« —

Ni dolgo od tega, ko sem zopet obiskal Kob-v Završju. Sprejela me je še bolj prijazno kot v Peljala me je najprej v hlev in tam, kjer je stalo 7 na pol crknjenih živinčev, bilo je sedaj 7 tolstih, kr-krav. Vprašal sem, od kod je Kobalka kupila tako živino. Ona pa se je nasmehnila in rekla: »Saj se tiste krave ki jih je tlačila nekaj coprnca. Od ta-podimo še vedno coprnco iz hleva. Tudi drugi so ki jim je delala coprnca škodo pri živini, so posne-mene, in tudi njim je sredstvo izborno pomagalo. Sedaj najprej se ne bojimo več ciganov. Coprnca b-že pokazali pot!»

strogo
Črešnic
pri od
morali
mogel
mnogo
ki je
lesu k
1901.
v Lašk
ni nob
deljo z
maše
nazaj,
sadju
namisl
sterstv
bič do
hteval
Lercil
Ogrize
on se
je ravn
vodom
postne
nega u
pa san
in ne
vražnik
vnebo
božni
nično
vsakeg
tudi ol
zekove
šel od
na pop
v svoji
šolskeg
čdetudi
čisto p
gočna
„keršč
zneje
jeverni
maščev
A ko
jo je t
vačnik
to učit
ker jim
še seda
bije da
očitajo
ljeve to
pisuna
njega
Ogrizek
tega po
nedolžn
morajo
ljudje z
po nede
časih ta
gromad
Iz
je spet
drega i
govo de
več; da
posebno
maši ne
znal. K
mislili,
sedaj še
groza. Z
rekel je
vzel. Mi
skzi z
pomoč.
larski o
celi dan
toraj m
Opoldne
kega d
ter drug
praci u
liškega
si rajši
aram m
vedno ž
v noč iz